

talte her i Rigsdagen 13. Juni 1922: „Atter her har der saaledes vist sig den rette Borgerfølelse hos Tjenestemændene“. Det er ganske interessant at se, at Regeringen, som har haft Lejlighed til at deltage i Forhandlingerne og lære Personalets Tillidsmænd nærmere at kende, udtaler den største Anerkendelse af den Medvirken, som Tjenestemændene har ydet for at gennemføre dette, og netop fremhæver deres Samfundsfølelse og Borgersind.

Jeg vil derefter gerne rette et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Pürschel. Det ærede Medlem fremhævede i sin Ordførertale, at de laveste Tjenestemænd havde faaet tilstrækkeligt, for de kunde nu leve paa det samme Niveau som den Befolkning, de maatte siges at være ligestillet med, og det ærede Medlem talte ved den Lejlighed om, at naar de laveste Tjenestemænd havde faaet det, der tilkom dem, var det, fordi de var de fleste, det var deres Stemmer, der talte. Det forekommer mig derfor underligt, at det ærede Medlem Hr. Pürschel blev noget fornærmet paa det ærede Medlem Hr. Pinstrup, fordi denne havde tillagt Stemmeskeriet Betydning som Motiv, naar man drog ud til Forsvar for Tjenestemændene. Jeg synes ikke, det ærede Medlem Hr. Pürschel er berettiget til at kritisere det ærede Medlem Hr. Pinstrup netop paa det Omraade, thi efter hvad jeg kan se af Rigsdagstidende, antydede det ærede Medlem Hr. Pürschel, at Forklaringen paa, at de laveste Tjenestemænd har faaet tilstrækkeligt, var, at Socialdemokraterne var gaaet med til dette netop for at fiske Stemmer, fordi de laveste Tjenestemænd er de fleste. Jeg synes derfor, det ærede Medlems Fortørnelse var noget ilde anbragt. — Jeg har for Resten Lyst til at spørge det ærede Medlem, hvad han mener med „de laveste Tjenestemænd“, og hvor langt man skal op for at naa den Grænse, hvor Hr. Pürschel mener, at Tjenestemændene har faaet tilstrækkelig Lønforhøjelse. Jeg tror nu ikke, det skal være Maalet for Tjenestemændene at dele sig i de lavere og de højere, Maalet skulde være at arbejde nogenlunde i Kontakt med hinanden og saaledes søge at opnaa de bedste Vilkaar for Tjenestemændene her i Landet.

Da det ærede Medlem Hr. Pürschel sidste Aar talte ved Finanslovsforslagets

Behandling, kom han ind paa en Omtale af det store Arbejde, Tjenestemændene i Militæretaterne havde, og det ærede Medlem fremhævede da, at det var vanskeligt for Officererne og Underofficererne ved Hæren at paatage sig privat Arbejde, fordi de havde alt for meget Arbejde indenfor deres Etat. Det forekommer mig underligt, at netop det ærede Medlem anker over dette, for der er ingen, som mere end netop det konservative Folkeparti og Venstre har anket over den 8 Timers Arbejdsdags Indførelse i Statstjenesten.

Den Tale, det ærede Medlem Hr. Pinstrup holdt forleden Dag, og specielt det ærede Medlems Udtalelser overfor Tjenestemændene viser, at det ærede Medlem er Klassepolitiker af første Klasse, for ham eksisterer der kun een eneste Klasse i det danske Samfund, nemlig den danske Landbostand, alle andre Samfundsklasser har daarligt nok Lov til at være her i Landet. Jeg indrømmer, at der ogsaa blandt Tjenestemændene undertiden kan være egoistiske Elementer, for hvem Tjenestemændene er alt paa denne Jord. Jeg for mit Vedkommende er i første Række Socialdemokrat, og i anden Række er jeg Tjenestemand, og jeg føler mig ikke foranlediget til ved enhver Lejlighed at staa frem og tale specielt Tjenestemændenes Sag, thi jeg mener, at enten vi er Tjenestemænd, Arbejdere eller Landbrugere, har vi alle sammen et rimeligt Krav paa at være her og et rimeligt Krav paa at faa taget Hensyn til vore berettigede Interesser. Jeg forsoner i allerhøjeste Grad de Tjenestemænd, som har den Opfattelse, at Tjenestemænd er det eneste saliggørende paa denne Jord, og saa kan Arbejdere, gamle, syge, Invalidere og alle saadanne passe sig selv og skøtte sig, som de bedst kan.

Det vilde efter min Mening være en fuldstændig forkastelig Politik. Tjenestemændene og Arbejderne har i enhver Henseende fælles Interesser, og den Dag, Arbejderstanden synker ned og bliver et slet lønnet Proletariat, vil Tjenestemændene uvægerlig følge efter. Der er nogle, som ønsker at etablere et kunstigt Modsætningsforhold mellem Tjenestemænd og Arbejdere, et saadant Modsætningsforhold eksisterer ikke. Jeg tror, jeg tør sige paa Flertallet af de danske Tjenestemænds Vegne, at de